

Perc

Egy perc...

— búvó harmat viráglevélen,
 — felszipantja az első napsugár, —
 parányi vízcsepp óceán vizében,
 mit könnyedén sodor tovább az ár...
 De sok parányi vízcsepp — ez már tenger,
 — beláthatatlan óriás víztömeg, —
 szigetet ölel féltő szerelemmel,
 hajót hord, turbinákat hajt, követ
 görget, kagylót s halat ad a halásznak,
 s vadul száguldó szélvésszel vitáz...
 Méhében még rejtett erők csatáznak,
 roppant erők...

A percre úgy vigyázz!

GURSZKY ISTVÁN

Édesanyák

A gyermeki szó csacsogó csupa-bája
 túlszárnyal a leggyönyörűbb muzsikán,
 ha anyja nevét duruzsolja a szája,
 ha súgja, becézi a szót: Anyukám!
 S az édesanyákban e szó kivirágzik,
 mint májusi fényben az orgonaág,
 és visszagügyögnek a kis gyerekágyig,
 túlmosolyogva a nap sugarát.

S ha megsimogatja a szöske fejecskét
 oly drága kezével az édesanya,
 s ringatja susogva a szíve szerelmét,
 és álmok ölébe repíti dala:
 jövőnk melegíti, jövőnk simogatja,
 s ajkán a jövőnek az új dala száll,
 melyért maga, indul a nap-napi harcba,
 ha hívja a munka, ha hívja a gyár.

S míg érik a holnap, a büszke ígélet,
 a boldog, a tiszta, a győzni erős,
 míg járni tanul ma a holnap élet,
 már járni tanulgat a holnap hős.
 Jövőbe repíti kiságyban az álma,
 mert édesanyák szeme, szíve vigyáz,
 hogy fel ne riassza vihar zuhogása,
 hogy meg ne remegjen a gyermeki ágy.